

съ насъ до баракитѣ. Умрѣхме отъ смѣхъ, като ги видѣхме. Толкова голѣми, колкото на двора нашата, дето си държимъ дърва. А лелината барака колкото оная, дето държимъ прасето!

— Само ще спимъ въ тѣхъ, — рече мама. — Цѣлъ день ще бждемъ отвънъ.

Ала ние съ Велка много се радваме на новитѣ си кѣщички. Умрѣзнаха ни голѣмитѣ. Да видишъ тѣзи колко лесно се правятъ и колко скоро се развалятъ. Сѣщо като на куклитѣ.

Ахъ, Кате, като си помисля, че живѣя на връхъ планината върху цѣфнала полянка, а ти си долу, много долу, жалъ ми става за тебе. Все мисля нѣщо да не падне отгоре ти. Тамъ било задушно, имало прахъ, а тука!! Ле-лее, Кате, да знаешъ какъ се играе тука! Тичашъ, тичашъ и още поповече ти се тича. Никога не се уморявашъ, защото слънцето пече, а не е горешо. Само ми се бѣлятъ носа и бузитѣ. Но мама рече, че ще ми израсте нова кожа, по-хубава.

Лошото е, че всѣка вечеръ момчетата гърмѣха съ пушки. Като грѣмнатъ, всичкитѣ хѣлмове повтарятъ гърмежа, а гората кѣнти дълго. Ужъ хубаво, ала сърцето ми подскача отъ стрѣскане. А една бабичка до насъ не може горката да заспи и все си мърмори:

— Охъ, да пукнетѣ, макаръ!

Момчетата я чуха, и нали сѣ лоши, взеха да ѝ крещатъ:

— Ти да пукнешъ бабо, че си стара!

Такива сѣ момчетата. Изгорѣхъ отъ срамъ, като ги слушахъ. Но Господъ ги наказа. Дойдоха стражари и имъ прибраха пушкитѣ. Тѣй имъ се пада.

Знаешъ ли, Кате, чичото каза, че оная бѣлата планина се казвала Пиринъ. Тя била много далеко, чакъ въ Македония. А бѣлото шосе, дето върви край фабриката, дето влиза въ гората и излиза по отсрещния хѣлмъ, — това шосе водѣло въ Македония! Нали знаешъ тази земя? Помнишъ ли дечицата, дето имъ събирахме пари? Отъ тамъ ги изгонили. Трѣбва да е много страшно въ тази земя. Колко ми се искаше да видя Македония отъ хѣлма, ала мълчахъ, защото ми бѣше страшно.